

Očitali mi boste, da sem malenkosten. Toda: iz Michelovega predgovora so notorično črpali vsi francoski kritiki (pišejo skoro do malega vsi — razen par samostojnih izjem — v frazeologiji in mentaliteti Michelovi), in le tako je prišlo do usodnega molka, usodnega radi tega, ker si ga bode tolmačilo naše nepoučeno občinstvo po svoje.

Poklicali ste nas bili Slovence, a ko smo prišli, kakor da nismo bili dobrodošli. Ne obtožujem, ker med vami so bile in so še krasne duše, razkriti sem vam hotel le našo doslej nemo bolelost.

In kje naj iščem izvora in nagibov za tako izrazito omalovaževanje, če ne v skritih koreninah plemenskega egoizma, ki danes tako žalostno razkraja naše mlado državno telo.

In naj ostane tako med nami vnaprej, med nami, ki naj nosimo bakljo prosvete pred množicami, med nami, ki smo poklicani označevati dobro in lepo?

Razkrita rana, ozdravljena rana! Ne bodi srda med nami! Pridite k nam odkriti, iskreni, v iskanju večne lepote se najdimo! To bodi naša organizacija, srčna in silna in lahko nam bo graditi katedralo, zasanjano svetišče na posvečenem Kosovem polju!

C. GOLAR:

POMLADNI SEN.

Moja deklica je Majda,
lepa kot pomladni sen —
čist oči je njenih plamen
in kot solnce je ognjen.

Trgal, trgal bi do jutra
njenih usten rdeči cvet,
dihal sladki vonj dekliški,
v mrežo njenih las ujet.

Gledal bi in vedno ljubil
njene žametne oči —
in bi mislila planina,
da pri meni zarja spi.

*In to je v resnici pesnik
Okroglo; kvaterno
peto, 28/2 1920
5*